Шетње нису довољне - организација и програм као Архимедова тачка и/или Ахилова пета

Пише: Мирослав Самарџић
понедељак, 14 јануар 2019 16:55

Из историје је познато да су ефикасни само они политички покрети који су у стању да стварају институције које имају моћ, и који почивају на јасним антисистемским програмима. **Протести који се одржавају последњих недеља у Србији, за сада, немају ни јасан политички програм , ни чврсту организацију.** Спонтани протести грађана обично не трају дуго, брзо се појаве и још брже нестану, што смо небројено пута видели у свету последњих година, од Окјупај покрета у САД, па на даље. Пишући о Лењину, поводом његове смрти 1924, марксистички филозоф Ђерђ Лукач приметио је да је у политици организација Архимедова тачка.

Концепт грађанског протеста изнуђен је због тога што је већи део опозиције компромитован начином на који су вршили власт до 2012. године, стога политичке партије не могу артикулисати незадовољство становништва. Још је сложенији проблем са идеолошко-политичком платформом и грађанског протеста и опозиционих партија. Проевропски блок идеолошки је заробљен неолибералним догмама и не доводи у питање кључне поставке Вучићевог система, европске интеграције и отворену капиталистичку тржишну привреду.

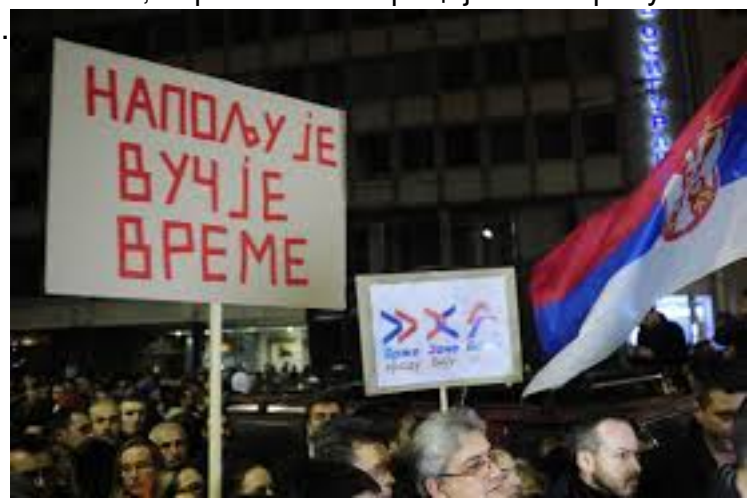

Пише: Мирослав Самарџић
понедељак, 14 јануар 2019 16:55

Либерали у Србији не виде да је криза ЕУ системска и да она нема капацитете да се транформише. Док је оспоравање неолибералног концепта европских интеграција долазило само са периферије, попут Грчке, естаблишмент је имао снаге да такве протесте одбије, али када се оспоравања јављају у центру, у Француској и Италији, капацитети ЕУ за пацификацију су крајње ограничени. Либерали и у Србији и Европи критику пропалог концепта европског уједињења препуштају десници, чиме она добија неограничене могућности за јачање свог политичког утицаја. **Већи део опозиције у Србији тежиште критике усмерава на личност владара, што њему олакшава да се очува на власти и да оптужи критичаре како немају никакав програм, већ су мотивисани само личном мржњом према њему.**

Вучићева моћ почива на томе што је државу претворио у сервис који служи глобализованом капиталу и интересима западних сила. Апеловати на њих да подрже демократизацију је узалудно, њихове циљеве у Србији може да оствари само ауторитарни режим. Препуштање власништва над свим важним националним ресурсима страним компанијама, признавање Косова и улазак Србије у НАТО нису могући уз сагласност становништва.

Српска десница је заробљена у националном питању, фокусирани су на царство небеско, осим те теме они не виде ништа друго. Ипак, судећи према популарности десних политичких садржаја на интернету, вероватно ће десница јачати, захваљујући и томе што јача у целој Европи.

Просвећени део политичког спектра у Европи и Србији нема одговоре на изазове са којима се европска друштва суочавају. Питање на које треба одговорити је шта радити после краха неолибералног концепта европских интеграција, како, у новонасталој ситуацији, реафирмисати вредности европске политичке културе као што су демократија, солидарност, људска права, друштвена правда, национална толеранција, лаицизам и сл. Уколико не дође то таквих идеолошких пробоја, десница ће преузети иницијативу, а Европа ће доживети суноврат.

Није довољно указивати само на недостатак демократије и медијских слобода, потребно је да захтеви буду шири, да обухвате област заштите права радника, треба указивати на катастрофално стање здравственог система и сл, како протести не би остали социјално изоловани

Није довољно указивати само на недостатак демократије и медијских слобода, потребно је да захтеви буду шири, да обухвате област заштите права радника, треба указивати на катастрофално стање здравственог система и сл, како протести не би остали социјално изоловани. За њих је кључно да ли ће се омасовити и отворити према проблемима свих друштвених слојева и раширити се изван круга двојке, уколико се ограниче само на критику ауторитарних тенденција у политичком систему, прети им јењавање. **Материјал а у Србији за једну ефикасну опозиц
иону политичку платформу има на претек.**

Рак рана система у Србији је партијска управа, захваљући којој је уништен државни апарат у коме постоје тотални дилетантизам, корупција, јавашлук и криминал. Последице приватизације и комерцијализације образовања са масовном куповином диплома угрозило је рад јавне администрације, која више није у стању да обавља своје функције. Политичке партије су претворене у машине за експлоатацију јавних ресурса, које се на изборима такмиче међу собом због контроле над пленом, оне нису школа за кадрове који могу да преузму јавне функције. Уколико у окружењу дође до неке кризе већих размера, нашој држави и друштву прети слом.

Материјала у Србији за једну ефикасну опозициону политичку платформу има на претек

Демонстранти, поред уличних протеста, морају развијати и друге форме борбе, шетње нису довољне
. Протести су смислени и успешни уколико се институционализују и доведу до стварања бројних организација које ће, на различите начине, свакодневно деловати, Важно је да се у Србији обнови цивилно друштво које је замрло, успех на изборима могућ је само уколико опозиција претходно стекне аутономну моћ у друштву. У политичком систему Србије једна странка је толико моћна да њена моћ угрожава плуралност система. Једно друштво може да напредује само уколико у њему постоји плурализам организационих принципа. Уколико постоји хегемонија једног концепта и једног политичког актера, изгледи да нека заједница напредује су минимални.

Неки облик репресије у овом тренутку разјарио би демонстранте и омасовио уличне протесте. Режимска пропаганда, да би била успешна, мора бити ограничена на узак круг актера. Уколико се њена агресије усмери према широком кругу људи и организација, она престаје да буде делотворна. Власт треба подстицати да чини такве грешке, због тога што више јавних личности треба да буде укључено, како би се режимска агресија расула у мноштво праваца.

Пише: Мирослав Самарџић
понедељак, 14 јануар 2019 16:55